

Psikolog
HICRAN TLCE

ŞEYTAN
TERAPiSTE
GittiGiNDE

DESTEK
Yayınları

DESTEK YAYINLARI: 1521
EDEBİYAT: 450

HİCRAN TÛLÛCE / ŞEYtan TERAPİSTE GİTTİĞİNDE

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalođlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Cansu Poyraz Karadeniz
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Melike Dođan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-449-7

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ŞEYTAN TERAPİSTE GİTTİĞİNDE

Kötülüğü kendi eline alan insan karşısında bunalıma giren şeytan
çareyi Freud, Jung, Frankl ve Fromm'da ararsa...

Psikolog

HİCRAN TÜLÜCE

*“Hikâyenin şeytan tarafını hiç duymadık,
tüm kitabı Tanrı yazdı.”*
– Anatole France

Giriş

“Göklerden yeryüzüne çakılmış bir yıldızsın... Ama sönmüş bir yıldız... Zamanın daraldı... Senden geriye hiçbir şey kalmayacak... Bir kül gibi savrulacaksın... Ama onlar yeniden gökyüzüne yükselecek...”

Ani bir düşme hissiyle yatağından fırladı. Yeryüzündeki yaşamına hiç alışmamıştı. Bir zamanlar yaratılmışların en güzeliydi o. Cennet bahçesinin prensiydi. Şimdi çirkin bir insan suretinde yeryüzündeydi.

Azazel yedinci semadan yeryüzüne fırlatılmıştı. Evet düşmemişti, apaçık fırlatılmıştı. Toprakta yaratılmış bir varlığa boyun eğmemişti. Kibri yüzünden cennetten kovulmakla kalmamış, kıyamete kadar da lanetlenmişti. Ama insanı yoldan çıkarma iznini aldığından, kendisini kısa sürede toparlamıştı.

Cennetten kovulur kovulmaz insanoğlundan intikam almanın planlarını yapmaya başladı. İlk başarısı Âdem ve Havva'yı cennetten kovdurmak oldu. Ve yeryüzünde kötülüğü yaymak için çalışmaya başladı.

İnsanlar çoğaldıkça onun işi kolaylaşıyordu. Onların giderek daha bencilleştiğini ve kendi türüne karşı düşmanlığını görüyordu. İnsan, yaratılış amacını ve bu dünyadaki varlık nedenini düşünmeyi bırakıp, maddi âlemin kölesi olmaya başlamıştı.

İnsan kovulduğu bahçeye elbette geri dönebilirdi. Bunun tek yolu iyiliği seçmesiydi. Ama Azazel'e göre bu mümkün değildi. Yeryüzünü karanlığa boğmak için her şey hazırды.

Azazel kendisini gittikçe güvende hissetmeye başladı. En azından yeryüzünde özgürce dolaşmak ve insanları doğru yoldan saptırmak için zamanı vardı. Bir gün yeryüzü sahnesinin efendisi olacak ve yeniden yedinci semaya yükselecekti. Bütün bunlar onu rahatlatırsa da içindeki derin şüpheye engel olamıyordu. Bu şüphe, insanın bildiği lakin kendisinin bilmediği bir sır ile ilgiliydi. O ayeti düşünmekten kendini alamıyordu:

“Kuşkusuz ben sizin bilmediğinizi bilirim.”

İnsanları baştan çıkarıp kötülüğe sevk etmek için aldığı izni layıkıyla kullandı. İnsan suretine bürünüp insanoğlunun arasına karıştığı zamanlar oldu. İster görünür olsun ister kulaklarına fısıldasın, ona direnen insanların sayısı giderek azalıyordu.

Şeytana ruhunu satmak isteyen insanlar sıraya girdi. Azazel kötülüğün ilk anlaşmasını Kilikya'da bir papazla yaptı.

İlk Anlaşma

Azazel bir gün Anadolu'nun güneyinden beklenmedik bir davet almıştı. İlk kez bir insanoğlu ona apaçık şeytani bir anlaşma teklif ediyordu. Elbette ki insanları baştan çıkarmak kadar, anlaşma yapmak isteyenlerin davetlerine de kulak verecekti. Üstelik de anlaşma yapmak isteyen kişi bir papazdı.

Theophilus, Roma İmparatorluğu'na bağlı Kilikya'nın ikinci bölgesinde (şimdiki Adana) Kilise'nin hizmetinde çalışan bir pa-

pazdı. Mütevazı yaşamıyla Kilise'nin ve halkın sevgisini kazanmış çalışkan biriydi. Küçükten büyüğe herkesin minnettar olduğu Theophilus yoksullara karşı çok duyarlı ve yardımseverdi.

Bir gün hiç beklemediği bir durumla karşılaştı.

Adana'nın piskoposu aniden öldü. Yerine gelebilecek bir isim gerekiyordu. İlk isim olarak Theophilus'u düşündüler. Çünkü o herkes tarafından sevilen ve sayılan biriydi. Hemen bir dilekçe yazarak bölgedeki kiliselerden sorumlu Metropolitan'a gönderdiler. Ama Theophilus aynı fikirde değildi. Kendisini böyle şerefli bir makama layık görmüyordu. Ama en sonunda ısrarlara dayanamadı ve Metropolitan'ın huzuruna çıktı. Halk bu iyi kalpli papaz piskopos olacağı için çok sevinçliydi. Theophilus tam kutsanacaktı ki birden yere eğilip secde etti. Metropolitan'ın ayaklarına kapandı. "Ben günahlarımın bilincindeyim ve piskoposluk rütbesine kesinlikle layık değilim, bu görevi bana vermeyin" dedi. Bu alçakgönüllü tavır karşısında Metropolitan şaşırmış ama aynı zamanda duygulanmıştı. Ona merhametle baktı. Theophilus'un bu tepkisinin duygusal kişiliğiyle ilgili olduğunu düşündü ve yine de ona düşünmesi için üç gün süre verdi. Ancak süre dolduğunda Theophilus'un kararı değişmemişti.

"Ben bu yüce tahta çıkmaya layık değilim" dedi. Metropolitan Theophilus'un halen görevi kabul etmemekte ısrar ettiğini görünce onu anlayışla karşıladı. Başka birisini piskoposluk görevine getirmeye karar verdi.

Theophilus, kendi halindeki mütevazı yaşamına dönmüştü, ama yüreğine kötü düşünceler girmeye başladı. Tüm zamanını yardım düşünceleri ve faaliyetleriyle geçiren Theophilus, şimdi neredeyse tüm gün yeni piskoposu düşünüyordu. Onun yerinde Theophilus olacaktı, ama elinin tersiyle bu yüce makamı red-

detmişti. Yeni piskoposu içten içe kıskanmaya başladı. Yüreğini büyük bir pişmanlık duygusu kapladı. Mütevazı davranmanın kendisini bu denli pişman edeceğini düşünmemişti.

Düşünceleri öyle bir noktaya geldi ki yavaş yavaş ondan nefret etmeye, hatta intikam alma saplantısına dönüşmeye başladı. Dikkatini diğer dünyadan bu dünyaya çevirdi. Dünyevi kazanç ve güç tutkusuna öyle kapıldı ki bu tutku büyücülerden yardım isteme düşüncesini aklına getirdi.

Theophilus kendi eliyle ittiği bu pozisyonu geri almaya kararlıydı. Biraz araştırınca şehirde bir büyücü olduğunu öğrendi. Bu büyücü her türden şeytani büyüyü uyguluyordu. Theophilus bir gece bu büyücünün kapısını çaldı. Büyücü kapıyı açtığı anda panik içinde derdini anlatmaya çalışan zavallı bir adamla karşılaştı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Yalvarırım bana yardım et” dedi Theophilus. “Çok çaresizim, yalvarırım, küçük düştüm, onurumu tekrar kazanmama yardım et.”

Büyücü küçümseyen gözlerle Theophilus’u baştan aşağıya süzüyordu.

“Tamam” dedi. “Yarın akşam aynı saatte buraya gel. Seni efendime götüreceğim.”

Theophilus çok sevinmişti. Bu kez heyecandan gözüne uyku girmede. Ertesi geceyi zor etti. Gece yarısı büyücünün kapısında. Büyücüyle birlikte ellerinde mumla yola düştüler. Karanlık ormanın içine girerek yürümeye başladılar. Büyücü ona dönüp, “Sakin sesini çıkarma ve haç işareti yapma” diye uyardı. Yüzü bembeyaz olan ve elleri titreyen Theophilus başını salladı.

Bir süre yürüdüktan sonra, açık bir alana geldiler. Ateş etrafında oturan bir grup gördüler. Kötülüğün efendisi Azazel gru-

bun ortasında oturuyordu. Üzerinde siyah bir cüppe vardı. Azazel büyücü ve Theophilus'u görünce elindeki kadehi yere bıraktı. Alaycı ve küçümser bir tavırla:

“Şimdi de bana mı yalvaracaksın zavallı Theophilus?” dedi.

Büyücü hemen söze girdi:

“Efendim, bu adam sizden yardım istiyor.”

Azazel baştan aşağıya Theophilus'u süzdükten sonra, “Tanrı'ya hizmet eden bir adama yardım edemem. Ancak benim hizmetkârım olursan yardım ederim. Hatta istediğinden fazlasına sahip olmanı sağlarım” dedi.

Büyücü, Theophilus'a bakarak, “Duydun mu?” dedi. “Kabul ediyor musun?”

Theophilus neredeyse iki büklüm bir halde ve sesi titreyerek:

“Ediyorum” dedi. “İsteddiği her şeyi yapacağım, onun hizmetkârı olacağım.”

Azazel'in ayaklarına kapandı ve ona yalvarmaya başladı. Ama Azazel onun bu sözüne inanmadı. Papaz istediğini aldıktan sonra sözünü tutmayabilirdi.

“İstedliğini aldıktan sonra, sözünü tutacağını nerden bilebilirim? Meryem'i ve oğlu İsa'yı inkâr edeceksin ve bunu yazılı olarak bana vereceksin” dedi. “Kendi kanınla yazacaksın...”

Theophilus hemen cebinde taşıdığı küçük çakıyı çıkardı ve sol kolunun altını kesti. Kendi kanıyla kâğıdın üzerine “Mesih'i ve annesini inkâr ediyorum” yazdı. Azazel kâğıda balmumu sürdü ve yüzüğüyle mühürledi.

Theophilus rahatlamıştı. Umutla ıssız ormandan ayrılıp evinin yolunu tuttu. Ertesi gün bir haberci kapısını çaldı. Metropolitan onu çağırıyordu. Theophilus çocuk gibi sevinçliydi, hemen

yola çıktı. Metropolitan, ona piskoposun görevden alındığını ve kendisinin atandığını söyledi. Bununla da kalmadı kutsal Kili-se'nin tüm mülklerinin yönetimini Theophilus'a verdi. İstedigin-den çok daha fazlasına kavuşmuştu.

Büyücüye şimdi sık sık Theophilus'u ziyaret ediyor ve Aza-zel'in yardımını hatırlatıyordu:

“Benden ve efendimden aldığın yardımla nasıl hızla istekleri-ne ulaştığını gördün mü?”

“Bunu tüm kalbimle kabul ediyorum ve minnettarım.”

Theophilus artık bambaşka biriydi, o iyi kalpli ve sevecen ha-linden eser kalmamıştı. Adeta kibrinin kölesi olmuştu. İsteddiği yüce makamdaydı. Bu makamı en başta kabul etmemekle hata yapmıştı. Bu görevi ondan daha iyi yerine getirebilecek kimse yoktu. Yüreğindeki bu kibir ve küstahlık onu bambaşka birine dönüştürmüştü.

Ama Theophilus'un kibri fazla uzun sürmedi. Yedi yıl sonra The-ophilus'un yüreğinde Meryem Ana'yı ve İsa'yı inkâr etmenin pişman-lığı ve suçluluğu belirmeye başladı. Daha da kötüsü Tanrı tarafından cezalandırılma düşüncelerine kapıldı. Sanki bir kâbustan uyanıyordu. Aklı başına gelmişti. Zihni şimdi korku ve endişelerle doluydu. Acı içinde kıvranıyordu. Sonunun yaklaştığını seziyordu.

“Ben ne yaptım? Nasıl bu yanılsa düştüm? Şimdi ne yapaca-ğım? Kendi kanımla kendi elyazımla Mesih'i ve Meryem Ana'yı inkâr ettim. Şeytanın hizmetkârı oldum. Beni şeytanın elinden kim alacak? Neden o aşağılık büyücünün kapısına gittim? Lanet olsun, kendimi karanlığa mahkûm ettim. Zavallı ruhumu nasıl şeytana satabildim? Kıyamet gününde Tanrı'ya ne cevap verece-ğim? Bana yazıklar olsun! Uçurumun dibine düşen sefil bir ru-hum ben! Gökten inen ateş beni yakıp sonsuza kadar mahkûm

edecek. Tanrım, lütfen İsa Mesih'in annesini bana göster, onun şefaatinde beni mahrum bırakma.”

Theophilus, kendini büsbütün duaya, oruç tutmaya ve gece ibadetlerine verdi. Bu kez kırk gün boyunca düzenbaz ve hilekâr şeytanın istediği inkârın affedilmesi için, Tanrı'ya ve Meryem Ana'ya yalvarmaya başladı. Theophilus, kimsenin bilmediği bu sırla ilgili düşünceleri kendi ruhuyla tartışırken, Meryem Ana bir gece ona göründü.

“Sen bizi inkâr ettin ve şimdi affedilmek için yalvarıyorsun. Ben senin için nasıl Tanrı'ya yalvarabilirim? Çıkarların için şeytanla anlaştın ve onun hizmetine girdin. Yürekten pişman mısın?” diye sordu.

“Kutsal Meryem Ana, sen bizim sığınağımızsın. Çok büyük günah işlediğimi biliyorum. Tüm yüreğimle, bedenim ve ruhumla tövbe ediyorum” dedi ve yere kapanıp ağlamaya başladı.

“Pek çok günahı bağışlayan Tanrım, zavallı âciz kulunu da bağışla. Bana koruyucu şefaati ellerini uzat yalvarırım” dedi.

Theophilus üç gün daha dua etti. Hiçbir şey yemiyordu. Öylesine oturup yere bakıyor, gözyaşları yeri dolduruyor, bedenini ıslatıyordu. Bir taraftan da yüreği kurtuluş umuduyla atıyordu. Işık en sonunda yeniden göründü ve Meryem Ana Theophilus'a tövbesinin kabul edildiğinin ve affedildiğinin müjdesini verdi. Üç gün sonra uyandığında ise göğsünün üzerinde şeytanın bal mumuyla mühürlediği sözleşme ve yüzük duruyordu. Ruhunu şeytana sattığı sözleşmeyi eline aldı. Sevinçten tüm vücudu titriyordu. Bunu affedildiğinin kanıtı olarak almıştı. Theophilus artık şeytanın hizmetkârı değildi. Ama birkaç gün sonra ruhunu teslim etti. Azazel Theophilus'un göğsünde duran yüzüğünü alıp yeniden sol parmağına taktı ve çıktı.

Bizans'ın Kllerinde Saklanan Şeytan

“TaŐlanmış Şeytanın Őerrinden sana sığınırım.”

Nahl Suresi, 98

Yarış arabaları parmaklıkların arkasında kuranın çekilmesini bekliyordu. Güneşli bir ocak ayının sabahıydı. Coşku ve heyecan her zamankinden daha fazlaydı. Ama bunun büyük bir öfkenin maskesi olduğu birazdan ortaya çıkacaktı. Yarış görevlisi kura vazosunu salladı ve elini atıp kurayı çekti. Kartı çıkarıp yukarı kaldırdı. Yeşil ve mavilerin yeri belli olduktan sonra, atlar tüm hızlarıyla koşmaya başladılar. Gerilim en sonunda sesini açıkça belli etmeye başlamıştı. Yirmi ikinci yarış koşulurken her iki gruptan da aynı ses yükseldi:

“Zafer!”

Hedefleri belliydi. İmparator Justinianus’u tahtından indirmek.

Bizans halkı için Hipodrom adeta yaşamlarının merkezi gibiydi. Tek yürek olup oradaki yarışları izlemek en büyük tutkularıydı. Yarışları iple çekerlerdi. Neredeyse tüm Bizans halkı bu yarışların çekimine kapılmıştı.

At nalı şeklinde inşa edilen Hipodrom 370 metre boyunda ve 117 metre genişliğindeydi. Bu alan mermer bir amfinin önünde uzanıyordu. Kırk sıralı bu amfinin üst sıraları Boğaz’ın gemilerle dolu manzarasını görüyordu. Pistin bir tarafında atların başlangıç işaretini bekledikleri parmaklıklar vardı. Diğer tarafında ise imparatorun locası vardı. Buraya sadece saraydan girilebiliyordu.

Hipodrom ortasında Spina adı verilen boydan boya mermer bir yükseltiyle ikiye bölünmüştü. Yerden birkaç metre yüksek-

likteki bu duvar üzerinde sütunlar vardı. Yarış arabaları bunun etrafında dönüyordu. Bu yarışların iki ayrı renkte izleyicisi vardı: Maviler ve yeşiller. Yarış arabalarının rengi, taraftarları için her şeydi. İki grup arasında ölesiye bir rekabet vardı. Bu rekabet küçük çaplı çatışmalara dönüşür, Hipodrom'un zeminini mutlaka kana boyardı. Coşku ve şiddet birbirini sayısız kez izlemiş, kitlelerin defalarca kontrolden çıkmasına neden olmuştu. Hipodrom yarışları Bizans tarihinin ayrılmaz bir parçasıydı. Yarışları izlemeye gelenler, ellerinde hangi taraftan olduklarına dair bir eşarp taşırdı. İmparator da bu eşarplardan birini taşıyordu ve bugüne kadar yeşil taşıyan bir imparator görülmemişti. İmparator açıkça mavileri destekliyordu.

Maviler ve yeşiller kendi yandaşları arasında büyük bir dayanışma sergiliyordu. Bu dayanışma başkent Konstantinopolis'le sınırlı değildi. İmparatorluğun her eyaleti bu ayrımla sosyal olarak ikiye bölünmüştü. Bir siyasi parti gibi örgütlenmişlerdi, aktif üyeleri vardı ve aidat ödüyorlardı. Her bir üye bağlı olduğu rengin sadık hizmetkârı gibiydi. Her iki grup da yarışlara katılan spor kulübünün tüm işlerini titizlikle yapardı.

Güneşin ışıklarıyla parlayan kumların üzerinde atlar dörtnele koşar, kırbaç sesleri coşkulu iki grubun sesine karışırdı. Hipodrom ateş ve barutun karşılıklı dansının sahnesiydi. Kazanmak ve kaybetmek arasında gidip gelen heyecan, umut ve öfke en sonunda şiddete dönüşür, çıkan arbede birilerinin canını vermesiyle son bulurdu. Yenilen taraf, bunun acısını çıkarmak için piste atılır, hançerler havada uçuşur ve kime denk gelirse canını alıp hayatını söndürürdü.

Bizans'ta Roma'daki gibi gladyatör dövüşleri olmasa da bu yarışlar onları aratmazdı. Arabaların sürücüleri halk için çok

önemliydi. Adeta dönemin dizi yıldızları gibi görülüyor, Bizans'ın meydanlarına heykelleri dikiliyordu. Yarışı zaferle bitiren sürücü, halkın yeni sevgilisi olurken, diğer grubun ise yeni düşmanı oluyordu. Günden güne yarışlardaki nefret artmaya, şiddet tırmanmaya devam etti.

Maviler ve yeşiller arasındaki bu bölünmeyi desteklemek, İmparator Justinianus ve karısı Theodora'nın işine geliyordu. Halkın gözünde farklı farklı düşünen ve davranan iki kişi gibi görünseler de bunun aslında politik bir oyun olduğu ve onların ihtiraslarının maskesi olduğu belliydi. Bir nevi halkın karşısında tiyatro sergiliyorlardı. Bu ayrı fikirler sadece maviler ve yeşillerle de sınırlı değildi. Hıristiyanlık konusunda alınan kararlarda da birbirlerinin tam zıddı davranıyorlardı. İnsanları ikiye bölen her tür hizip, çatışma ve kavga tohumlarını ekmeye ve beslemeye çalışıyorlardı. Bizans halkı ikiye bölünmüş, ekilen düşmanlık tohumları günden güne filizlenmiş, tüm şehri sarmıştı.

Konstantinopolis'in sokakları günden güne huzursuz ve tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Maviler ve yeşiller sadece Hipodrom'daki yarışlarda boy göstermiyordu. Maviler ve yeşillerin en uç taraftarlarının karıştığı hırsızlık ve cinayetler akşamları sokağa çıkmayı neredeyse imkânsız hale getirmişti. Hipodrom Konstantinopolis'in sokaklarına taşınıyor, bu fanatik gençlerin şiddeti yaşamın ayrılmaz bir parçası oluyordu. Gruplar arasındaki düşmanlık artık son noktasına gelmişti. Ekonomik durumun kötüye gitmesi, ağırlaşan vergiler ve ikiye bölünmüş halkın gerilimi en sonunda bir kıvılcımla alev aldı. Nika ayaklanmasına gelindiğinde bardak çoktan taşmıştı bile.

Her şey aşırı fanatik grup üyelerinin tutuklanması ve bazılarının asılmasına karar verilmesiyle başladı. Hem maviler hem